

[Sigsgaard.]

ningsproblemerne. Vil man virkelig afvente de eventuelle resultater af sådanne drøftelser, så forekommer det endog særdeles realistisk, at ministeren foreslår loven forlænget i hele 2 år. Det spørgsmål må da rejse sig, om det virkelig kan være rimeligt og forsvarligt at vente på disse seje forhandlingers afslutning. Havde man blot en vis tiltro til, at de kunne bringe en løsning, som man kunne være tjent med, var sagen jo en anden, men en sådan tiltro har vel kun de færreste.

Den højtærede minister er formodentlig klar over, hvor fjernt parterne i dag står fra hinanden. Den ene part i hovedstadsområdet har foreslået en ret effektiv udligning, bl. a. derved at amtskommunen, regionalkommunen, eller hvad man nu foretrækker at kalde den, skulle have skatteprovenuet af samtlige indtægtsdele i hovedstadsområdet over 30.000 kr. Den anden part ønsker vel i realiteten ingen udligning. Det forventes nu, at Hovedstadskommunernes Samråd snart får forelagt et forslag om oprettelse af et nyt kommunalt fællesskab i hovedstadsområdet. At dømme efter oplysninger, der er sivet ud til dagspressen om dette forslag, er det hverken fugl eller fisk. Det kommende hovedstadsråd — eller hvad navnet nu bliver — får næppe tilstrækkelige beføjelser til effektivt at løse nogen af de opgaver, som de fleste er enige om løses bedst på hovedstadsplan, og udligningen har man som bekendt ganske opgivet at klare ad den vej. Det er muligvis rigtigt at afvente tjenestemandsudvalgets analyse, men derefter tror jeg ikke, at man kan overlade til Samrådet at finde frem til nye udligningsordninger, ordninger, der, hvis de virkelig findes, nemt kan blive normgivende for hele landet; snarere bør man bygge på kommunallovskommissionens undersøgelser og søge at løse de økonomiske problemer, samtidig med at der ad lovgivningens vej tages skridt til at ændre den efterhånden ganske forældede kommunale struktur.

Ud over hvad jeg har nævnt, er der flere betænkeligheder ved at gennemføre en forlængelse af loven. Det er ofte nævnt, at det for mange omegnskommuner i voldsom udvikling og med deraf følgende høj beskatningsprocent kan se mærkeligt ud, at

de skal betale ikke uvæsentlige beløb til centralkommuner, hvis beskatningsprocent ofte er lavere end deres egen. Man kan ikke afvise, at der her er tale om et ikke ganske rimeligt forhold, selv om billedet er mere kompliceret, end man får indtryk af blot ved at sammenligne beskatningsprocenterne. Bl. a. må man vel tænke på, at visse centralkommuners indtægtsmuligheder i fremtiden vil være underkastet en relativ forringelse på grund af ændringer i befolkningsstrukturen, idet procenten af ældre vil være stadig voksende. De sociale udgifter i disse kommuner vil så naturligvis samtidig være stigende. Udviklingen i en hel del omegnskommuner vil gå i modsat retning: de vil få stigende indtægter og dalende udgifter, efterhånden som de bliver stadig mere udbygget. Sådanne meget forskellige vilkår må der tages hensyn til i den kommende lovgivning.

Efter min mening må man dels stræbe efter nogenlunde ensartede beskatningsprocenter i kommunerne, så begrebet skattely forsvinder, dels må det sikres, at kommunerne uanset deres meget forskellige økonomiske bæreevne får lige muligheder for at klare deres opgaver. I den forbindelse kommer det gamle skattekommissionsforslag om ensartet kommunal beskatning af de højere indtægter ind i billedet.

At begrebet skattely stadig eksisterer i bedste velgående, får man et billede af ved at sammeligne den totale skattebyrde i henholdsvis landets billigste og landets dyreste kommune. Af nettoindtægter på 10.000-15.000 kr. skal der i den dyreste kommune betales en samlet skat, der er 50 pct. højere end skatten af de samme indtægter i den billigste kommune. Det forhold er vel for grelt til, at folketinget kan forsvare, at det får lov at bestå fortsat.

I den øjeblikkelige situation har folketinget jo svækket kommunerne betydeligt økonomisk, væsentligst derved at man har berøvet eller er i gang med at berøve dem store indtægter via ejendomsbeskatningen. Selv om kommunerne får en vis compensation herfor, hvad man jo må forvente, vil vi nok alligevel blive vidne til væsentlige forhøjelser af de kommunale beskatningsprocenter, og det gælder såvel omegnskommuner som centralkommuner. I den situation ville det jo have været rart, hvis vort hjemlige beskat-